

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa M.P.

przeciwko W.N.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 lipca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 13 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz pozwanego 8100 (osiem tysięcy
sto) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda M.P. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 13 kwietnia 2016 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może

oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżący oczywistą zasadność upatruje w tym, że Sąd drugiej Instancji pominął część zebranego w sprawie materiału, a uchybienie to miało istotny wpływ na wynik sprawy (art. 382 k.p.c.). Chodzi o uwierzytelniony przez Centralną Informację Krajowego Rejestru Sądowego odpis zupełny z rejestru przedsiębiorców, który miał zaprzeczać ustaleniu, że pozwany w dniu 31 marca 2011 r. nie pełnił funkcji członka zarządu M. sp. z o.o., podczas gdy z dokumentu tego wynika, że pozwany pełnił funkcję prezesa zarządu tej spółki w okresie od 5 stycznia 2007 r. do 22 kwietnia 2011 r.

Argumentacja skarżącego, sformułowana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, sprowadza się jednak w istocie do niedopuszczalnej w postępowaniu kasacyjnym polemiki ze stanem faktycznym. Ustawodawca wyraźnie uregulował, że w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Należy ponadto podkreślić, że wpis

określonej osoby w charakterze członka zarządu spółki z o.o. do Krajowego Rejestru Sądowego nie rozstrzyga o ponoszeniu przez nią odpowiedzialności na zasadach ustanowionych w art. 299 k.s.h. Wpis ma charakter deklaracyjny, a domniemania wynikające z wpisów chronią osoby trzecie względem spółki, a nie względem członków jej zarządu. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że jeżeli zobowiązanie spółki z o.o. powstało już po odwołaniu określonej osoby z funkcji członka zarządu, to nie ponosi ona odpowiedzialności za to zobowiązanie na podstawie art. 299 k.s.h. (zob.: wyroki SN z dnia 4 marca 2016 r., sygn. akt I CSK 68/15, z dnia 17 czerwca 2011 r., sygn. akt II CSK 571/10, z dnia 19 marca 2009 r., sygn. akt III CSK 219/08, z dnia 28 kwietnia 2006 r., sygn. akt V CSK 39/06, z dnia 22 września 2005 r., sygn. akt IV CK 75/05, z dnia 7 lipca 2005 r., sygn. akt V CK 839/04, dostępne na www.sn.pl, z dnia 25 września 2003 r., sygn. akt V CK 198/02, nie publ.).

Autor skargi kasacyjnej nie wskazał innych okoliczności, przesłanek, czy zarzutów, które ewentualnie mogłyby skutkować przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie jest zaś rolą Sądu Najwyższego ich poszukiwanie (por.: postanowienia SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08 i z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, obydwa nie publ.). Nie zachodzi nieważność postępowania uwzględniana z urzędu.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

jw